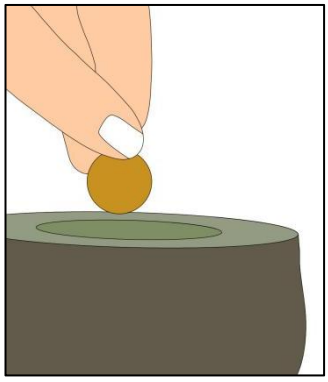

O costume cristián de dar esmolas

Esmola - roupa, comida ou diñeiro que se lles dá aos pobres

Evanxeos

Tede coidado de non facer as vosas esmolas diante da xente, para ser vistos por eles; se non, non teredes recompensa do voso Pai que está nos ceos. Polo tanto, cando fagas a túa esmola, non toques a trompeta diante de ti, como fan os hipócritas nas sinagogas e nas rúas, para ser glorificados pola xente. De verdade vos digo que xa teñen a súa recompensa. Pero cando fagas esmolas, que non saiba a túa esquerda o que fai a túa dereita, para que a túa esmola sexa en segredo; e o teu Pai, que ve en segredo, recompensarache publicamente. Mateo 6:1-4

Respondendo Xesús, dixo: « Un home baixaba de Xerusalén a Xerusalén e caeu en mans de ladróns, que o despoxaron da súa roupa, ferirono e marcharon, deixándoo medio morto. Por casualidade, baixaba por aquel camiño un sacerdote, que, ao velo, pasou de largo. Do mesmo xeito, un levita, chegando a aquel lugar, achegouse a velo e pasou de largo. Pero un samaritano, que camiñaba, chegou onde estaba el, e, ao velo, sentiu compaixón del. Achegouse a el, vendoulle as feridas, botándolle aceite e viño, montouno na súa propia cabalgadura, levouno a unha pousada e coidou del. E ao día seguinte, ao marchar, sacou dous denarios, deullos ao hospedador e díxolle: «Coida del, e cando volva, pagareiche o que gastes de máis». Cal destes tres cres que foi o próximo do que caeu en mans dos ladróns? El respondeu: «O que tivo compaixón del». Entón díxolle Xesús: Vai e fai ti o mesmo. Lucas 10:30-37

Máis ben, dade esmola do que tedes; e velaquí, todo vos será limpo. Lucas 11:41

Vendede o que tedes e dade esmola; facedevos bolsas que nunca envellecen, un tesouro no ceo que nunca falla, onde o ladrón non chega nin a polilla corroe. Porque onde estea o voso tesouro, alí estará tamén o voso corazón. Lucas 12:33-34

Actos

Pedro e Xoán subían xuntos ao templo á hora da oración, que era a hora nona. Levaban a un home coxo desde o ventre da súa nai, e poñíano cada día á porta do templo, que se chama a Fermosa, para pedir esmola aos que entraban no templo. Vendo a Pedro e a Xoán que estaban a piques de entrar no templo, pediulles unha esmola. Pedro, mirando nel xunto con Xoán, dixo: «Míranos». El prestoulles atención, agardando recibir algo deles. Pedro dixo: «Non teño prata nin ouro, pero o que teño doucho.

En nome de Xesucristo de Nazaret, levántate e anda». Colléndoo pola man dereita, levantouno; e axiña lle fortaleceron os pés e os nocellos. El puxouse en pé dun salto e camiñou, e entrou con eles no templo, camiñando e saltando, e louvando a Deus. Feitos 3:1-8

E a multitude dos que creron tiña un só corazón e unha soa alma; ningún deles dicía que algo do que posuía fose seu, senón que o tiñan todo en común. E con gran poder os apóstolos daban testemuño da resurrección do Señor Xesús, e unha gran graza estaba con todos eles. E non había ninguén entre eles que tivese necesidades, porque cantos posuían terras ou casas vendíanas e traían o prezo das cousas vendidas e depositábano aos pés dos apóstolos; e repartíase a cada un segundo a súa necesidade. E Xosé, a quen os apóstolos chamaban Bernabé (que se interpreta como fillo da consolación), levita e do país de Chipre, tendo terras, vendeunas e trouxo o diñeiro e depositárono aos pés dos apóstolos. Feitos 4:32-37

Había en Jope unha discípula chamada Tabita, que se traduce como Dorcas. Esta muller estaba chea de boas obras e de esmolas. Feitos 9:36

Había en Cesarea un home chamado Cornelio, centurión da cohorte chamada a italiana. Un home devoto e temente a Deus con toda a súa casa, que daba moitas esmolas ao pobo e oraba a Deus sempre. Viu nunha visión claramente, arredor da hora nona do día, un anxo de Deus que entraba a el e lle dicía: Cornelio. E ao miralo, colleu medo e preguntou: Que pasa, Señor? E el díxolle: As túas oracións e as túas esmolas subiron en memoria diante de Deus. Feitos 10:1-4

E Cornelio dixo: Hai catro días estaba en xaxún ata esta hora; e á nona hora rezaba na miña casa, e velaquí un home púxose diante de min con roupa brillante, e dixo: Cornelio, a túa oración foi escoitada, e as túas esmolas son lembradas diante de Deus. Feitos 10:30-31

Xa vos mostrei en todo que, traballando así, convén axudar aos débiles, e lembrar as palabras do Señor Xesús, que dixo: « Hai máis felicidade en dar que en recibir». Feitos 20:35

E nisto me esforzo por ter sempre unha conciencia sen ofensión para con Deus e para con os homes. Despois de moitos anos, vin levar esmolas e ofrendas á miña nación. Feitos 24:16-17

O que roubaba, non roube máis; senón que se esforce, traballando coas súas mans no ben, para ter que darlle ao que o necesita. Efesios 4:28

Apócrifos

Eu, Tobit, andei todos os días da miña vida polos camiños da verdade e da xustiza, e fixen moitas esmolas aos meus irmáns e á miña nación, que viñeron comigo a Nínive, á terra dos asirios. Tobit 1:3

E no tempo de Enemessar dei moitas esmolas aos meus irmáns, e dei o meu pan aos famentos e a miña roupa aos espidos; e se vía algún da miña nación morto ou tirado arredor das murallas de Nínive, enterrábao. Tobías 1:16-17

Da esmola da túa riqueza; e cando deas esmola, non teñas envexa nin apartes a túa cara de ningún pobre, e o rostro de Deus non se apartará de ti. Se tes moito, da esmola segundo corresponda; se tes pouco, non teñas medo de dar segundo ese pouco, porque acumulas un bo tesouro para o día da

necesidade. Porque a esmola libra da morte e non deixa caer na escuridade. Porque a esmola é un bo agasallo para todos os que a dan diante do Altísimo. Tobías 4:7-11

Dá do teu pan ao famento e da túa roupa ao que está espido; e segundo a túa abundancia dá esmola; e non teñas envexa cando dás esmola. Tobías 4:16

A oración é boa co xaxún, as esmolas e a xustiza. Un pouco con xustiza é mellor que moito con inxustiza. É mellor dar esmolas que acumular ouro: porque as esmolas libran da morte e purgan todo pecado. Os que practican as esmolas e a xustiza serán cheos de vida: Tobías 12:8-9

Entón Tobit rematou de louvar a Deus. Tiña cincuenta e oito anos cando perdeu a vista, que lle foi restaurada despois de oito anos; e daba esmolas, e medraba no temor do Señor Deus, e louvábao. Tobit 14:1-2

Entérrame decentemente a min e á túa nai comigo; pero non te quedes máis tempo en Nínive. Lembra, fillo meu, como Amán tratou a Aquiacaro, que o criou, como da luz o levou á escuridade e como o recompensou de novo: con todo, Aquiacaro salvouse, pero o outro tivo a súa recompensa, porque baixou á escuridade. Manasés deu esmolas e escapou das trampas da morte que lle tiñan postas; pero Amán caeu na trampa e pereceu. Polo tanto, agora, fillo meu, considera o que fai a esmola e como a xustiza libera. Despois de dicir estas cousas, exhalou na cama, con cento e oito cincuenta anos; e enterrouno honorablemente. Tobías 14:10-11

A auga apagará o lume ardente; e a esmola expiación polos pecados. Sirá 3:30

Non teñas medo de facer a túa oración, e non deixes de dar esmola. Sirá 7:10

Non lle virá nada bo a quen sempre está ocupado no mal, nin a quen non dá esmola. Sirá 12:3

A esmola dun home é coma un selo con el, e gardará as boas obras do home coma a pupila do ollo, e dará arrepentimento aos seus fillos e fillas. Sirá 17:22

Garda as esmolas nos teus almacéns, e elas librarante de toda aflición. Sirá 29:12

Quen ama o ouro non será xustificado, e quen segue a corrupción terá del dabondo. O ouro foi a ruína de moitos, e a súa destrución estaba presente. É un tropezo para os que lle ofrecen sacrificios, e todo parvo será prendado con el. Bendito o rico que é atopado sen mancha e non foi tras o ouro. Quen é el? E chamarémolo bendito, porque fixo cousas marabillosas entre o seu pobo. Quen foi probado por el e foi atopado perfecto? Entón, que se gloríe. Quen puido ofender e non ofendeu? Ou fixo o mal e non o fixo? Os seus bens serán establecidos, e a asemblea proclamará as súas esmolas. Sirá 31:5-11

Quen corresponde a unha boa obra, ofrece flor de fariña; e quen dá esmola, sacrifica louvanzas. Sirá 35:2

Irmáns e axuda están contra o tempo da angustia; pero a esmola librará máis ca ambos. Sirá 40:24

Libros perdidos da Biblia

A bendita e sempre gloriosa Virxe María, descendente da liñaxe real e familia de David, naceu na cidade de Nazaret e foi educada en Xerusalén, no templo do Señor. O seu pai chamábase Xoaquín e a súa nai Ana. A familia do seu pai era de Galilea e da cidade de Nazaret. A familia da súa nai era de Belén. As súas vidas eran sinxelas e rectas aos ollos do Señor, piadosas e sen tacha ante os homes. Porque dividiron todos os seus bens en tres partes: unha das cales dedicaron ao templo e aos oficiais do templo; outra distribuírona entre estraños e persoas en situación pobre; e a terceira reservárona para si mesmos e para os usos da súa propia familia. Evanxeo do Nacemento de María 1:1-4

Non teñas medo, Xoaquín, nin te turbes ao verme, porque son un anxo do Señor enviado por el a ti, para informarche de que as túas oracións son escoitadas e as túas esmolas ascenden á vista de Deus. Evanxeo do Nacemento de María 2:3

Despois, o anxo apareceulle a Ana, a súa muller, dicíndolle: Non temas, nin penses que o que ves é un espírito. Porque eu son o anxo que ofreceu as túas oracións e esmolas ante Deus, e agora son enviado a ti para informarche de que che nacerá unha filla, que se chamará María, e será bendita sobre todas as mulleres. Evanxeo do nacemento de María 3:1-2

O terceiro libro do pastor de Hermas 2:1-13 (Similitudes)
1 Mentres camiñaba polo campo, contemplando o olmo e a vide, e pensando nos seus froitos, apareceume un anxo e díxome: En que pensas tanto tempo dentro de ti?
2 E eu díxenlle: Señor, penso nesta vide e neste olmo porque os seus froitos son fermosos. E el díxome: Estas dúas árbores son postas como modelo para os servos de Deus.
3 E eu díxenlle: Señor, quixera saber en que consiste o deseño destas árbores que mencionas. Escoita —dixo el—, ves esta videira e este olmo? Señor —dixen eu—, eu véxoos.
4 Esta vide —di el— é frutífera, pero o olmo é unha árbore sen froito. Non obstante, esta vide, se non estivese posta xunto a este olmo e apoiada nel, non daría moito froito; senón que, deitada no chan, daría malos froitos, porque non pende do olmo; mentres que, ao estar apoiada nel, dá froito tanto para si mesma como para aquel.
5 Mira, pois, como o olmo non dá menos, senón máis froito que a vide. Señor, dixen eu, como dá máis froito que a vide? Porque, dixo el, a vide apoiada no olmo dá moito e bo froito; mentres que, se estivese deitada no chan, daría pouco, e iso moi mal, ademais.
6 Esta similitude, polo tanto, exponse aos servos de Deus; e representa o home rico e o pobre. Eu respondín: Señor, maniféstame isto. Escoita, dixo el; o home rico ten riquezas; porén, co Señor é pobre; porque está preocupado polas súas riquezas e ora pouco ao Señor; e as oracións que fai son preguiceiras e sen forza.
7 Polo tanto, cando o rico ofrece ao pobre o que lle falta, o pobre ora ao Señor polo rico; e Deus concede ao rico todo o ben, porque o pobre é rico en oración; e as súas peticións teñen gran poder para o Señor.
8 Entón o rico axuda de todo aos pobres, porque sente que o Señor o escoita; e con máis gusto e sen dúbida lle proporciona o que necesita, e coida de que non lle falte nada.
9 E o pobre dá grazas ao Señor polos ricos; porque ambos fan o seu traballo por parte do Señor.
10 Polo tanto, entre os homes, non se cre que o olmo dea froito; e non saben nin entenden que, ao engadirse a súa compañía á vide, a vide produce un dobre crecemento, tanto para si mesma como para o olmo.

11 Así mesmo, os pobres que lle rezan ao Señor polos ricos son escoitados por el; e as súas riquezas aumentan, porque ministran aos pobres coa súa riqueza. Polo tanto, ambos son feitos partícipes das boas obras un do outro.
12 Polo tanto, calquera que faga estas cousas, non será abandonado polo Señor, senón que será escrito no libro da vida.
13 Felices os ricos e os que se ven enriquecidos, porque quen o saiba, poderá axudar aos demais.

Libros esquecidos do Edén

Testamento de Zabulón 2:1-21
1 E agora, fillos, dígovos que gardedes os mandamentos do Señor, que teñades misericordia dos vosos veciños e que teñades compaixón de todos, non só dos homes, senón tamén das bestas.
2 Por todo isto, o Señor bendiciume, e cando todos os meus irmáns estaban enfermos, eu escapei sen enfermidade, porque o Señor coñece os propósitos de cada un.
3 Tede, pois, compaixón nos vosos corazóns, fillos meus, porque como un home fai ao seu veciño, así tamén o Señor lle fará a el.
4 Porque os fillos dos meus irmáns estaban enfermando e morrendo por mor de Xosé, porque non mostraron misericordia nos seus corazóns; pero os meus fillos foron preservados sen enfermidades, como sabedes.
5 E cando estaba na terra de Canaán, xunto á costa, pesquei peixe para o meu pai Xacob; e cando moitos se afogaron no mar, eu permanecín ileso.
6 Fun o primeiro en construír unha barca para navegar polo mar, porque o Señor deume entendemento e sabedoría nela.
7 E baixei un temón por detrás, e estendín unha vela sobre outra peza de madeira vertical no medio.
8 E naveguei por alí polas costas, pescando para a casa do meu pai ata que chegamos a Exipto.
9 E por compaixón compartín a miña captura con todo estraño.
10 E se un home era un estraño, ou enfermo, ou ancián, eu cocía o peixe, e preparábao ben, e ofrecíallo a todos os homes, segundo a necesidade de cada un, aflixindo e tendo compaixón por eles.
11 Polo tanto, o Señor tamén me satisfixo con abundancia de peixe cando pescaba; porque quen comparte co seu veciño recibe moito máis do Señor.
12 Durante cinco anos pesquei peixe e déille a cada home que vin, e abonda para toda a casa do meu pai.
13 E no verán pescaba, e no inverno pastoreaba ovellas cos meus irmáns.
14 Agora vos declararei o que fixen.
15 Vin un home angustiado por mor da nudez no inverno, e sentín compaixón del, e roubei ás agachadas unha roupa da casa do meu pai e déina ao que estaba angustiado.
16 Polo tanto, fillos meus, do que Deus vos concede, mostrade compaixón e misericordia sen dubidar a todos os homes e dade a cada home con bo corazón.
17 E se non tedes con que darlle ao que o necesita, tede compaixón del con entrañas de misericordia.
18 Sei que a miña man non atopou os medios para darlle ao que o necesitaba, e camiñei con el chorando durante sete estadios, e as miñas entrañas ansiaban por el con compaixón.
19 Polo tanto, fillos meus, tede compaixón tamén de todo home con misericordia, para que tamén o Señor teña compaixón e piedade de vós.
20 Porque tamén nos últimos días Deus enviará a súa compaixón sobre a terra, e onde queira que atope entrañas de misericordia, morará nela.
21 Pois na medida en que un home ten compaixón polos seus veciños, na mesma medida o Señor tamén o ten.